

си: когато умре нѣкой народенъ човѣкъ сѣ нея викатъ. А и този ще е такъвъ. Може би е билъ съ нейния синъ. Може би е погребвалъ сина ѝ. Сега тя ще му се отплати за добрината.

— Кжде е умрѣлиятъ?

— Въ болницата. Отъ парахода направо въ болницата го закарали. Не можалъ да дойде на себе си. Горкиятъ.

Заптието съвсемъ се смущава:

— Сега ли да повикаме попъ Иванъ Койманджата, или утре?

— Утре, — отвръща баба Тонка и разтваря голѣмата ракла. Отъ нея тя изважда едни нови долни дрехи, свързва ги на бохчичка въ червенъ тестемелъ, пуска въ бездѣнния джобъ на сукманя си едно черно шише съ ракия и е готова:

— Хайде да вървимъ.

\*

Умрѣлиятъ не е въ болницата. Той е въ една дѣсчена постройка на самия край на двора, до ямата, въ която хвърлятъ нечистотии. Трупътъ е захвърленъ на единъ низъкъ одъръ, както падне, съ лице надолу. Едно газениче едва мъждука.

Предъ вратата варди заптие.

— Какво вардишъ, — злобно пита баба Тонка. — Страхъ ви е да не възкрѣсне комитата, а?

— Хайде, хайде! — сопва се Мехмедъ чаушъ.

Той ритва вратата съ кракъ, пуска старицата предъ себе си, оставя фенера си на земята и бърза да излѣзе.

Сега свѣтлината е повече. Баба Тонка приближава одъра, повдига трупа и го оправя. Младъ човѣкъ. Съвсемъ младъ. Почти момче. Въ отворе-